

Předkládaná rigorózní práce nabízí zcela konkrétní obraz mechanismu řízení a kontroly legálního protektorátního tisku během dvou jasně definovaných, historicky významných a do jisté míry podobných, událostí (atentát na Reinharda Heydricha a Adolfa Hitlera). Činí tak na základě komparace oficiálních tiskových pokynů s reálným obsahem protektorátního tisku v jednotlivých sledovaných obdobích a následnou komparací vyplývajících závěrů.

Tato výsledná komparace obsahuje řadu důležitých bodů, které svědčí o rozdílnosti i shodě ve zpracovávání obou zkoumaných mediálních agend. Rozdílnost tkví především v posunu od konkrétního k obecnému, od vysoké frekvence k menší četnosti, od autorského zpracování k otiskování úředních zpráv a od obrovského zájmu k průměrnosti. Shoda (jediná ale velmi důležitá) je potom dána uplatňováním stejného mechanismu na ovlivňování reálného obsahu tisku, který je v obou případech naprosto stejným typem obrazu, ve kterém se odrážejí nařízení z oficiálních tiskových míst.

Jestliže mluvíme o vztahu *konkrétnost vs. obecnost*, potom je rozdíl patrný nejen v reálném obsahu (u Heydrichovy mediální agendy zcela konkrétní apely, u Hitlera spíše obecné sumáře a vysvětlování situace), ale také v tiskových pokynech (okamžitá nařízení co, kde a v jaké úpravě tisknout naproti politickému hodnocení události až osm dní po atentátu).

Vezmeme-li *vysokou frekvenci vs. menší četnost*, pak je opět možné oba ukazatele demonstrovat v tisku i pokynech. Zatímco v roce 1942 byly vydávány konkrétní pokyny ÚTDS několikrát denně a více tiskových konferencí mělo jediné (či převažující) téma, v roce 1944 bylo příkazů enormně méně a tisková porada věnující se atentátu byla jen jediná. Tomu zcela odpovídá objem otištěných textů v Národní politice, což dokazují přiložené a citované rešerše.

Autorské zpracování bylo v případě atentátu na Reinharda Heydricha běžné mj. z toho důvodu, že novináři byli oficiálními tiskovými orgány neustále nabádáni k aktivismu a vysílání apelů směrem k protektorátnímu obyvatelstvu. Naproti tomu agendu atentátu na Adolfa Hitlera označil sám „pán tisku“ Martin Paul Wolf za *úředními zprávami v podstatě vyčerpanou*.

Obrovský *zájem protektorátního tisku* o atentát na Reinharda Heydricha se shoduje se stejným *zájmem oficiálních tiskových institucí*, ke kterým se vzhledem k závažnosti přidaly i další orgány – ministr školství a lidové osvěty Emanuel Moravec svými projevy, nebo státní tajemník K. H. Frank svou recepcí protektorátních novinářů. Mediální agenda atentátu na Hitlera pak sestává převážně z tištění úředních a agenturních zpráv (tyto dvě kategorie se prakticky sobě rovnaly), neboť rozsáhlejších podkladů od oficiálních míst neměla.

Z těchto závěrů vystupuje do popředí zásadní tvrzení, stěžejní pro tuto rigorózní práci: reálný obsah legálního protektorátního tisku byl v průběhu druhé světové války přesným obrazem cílů, ambicí a pokynů oficiálních institucí, aplikujících svůj vliv na tento tisk prostřednictvím pevně daného a v čase prakticky neměnného mechanismu.

Důkazem pro tato tvrzení budiž předkládaná rigorózní práce, která dokládá, že objevila-li se na stránkách Národní politiky cizina jako původce všeho (atentát na Heydricha), pak to bylo přání tiskových orgánů. Pokud lidé mohli každý den číst nové a nové rozsudky stanných soudů, pak byly obsahem tisku na základě oficiálních požadavků. Ty také určovaly, že v jiném případě už součástí obsahu nebudou (atentát na Hitlera a další rozsudky Lidového soudu). Jestliže tyto orgány rozhodly, že atentát na Hitlera byl vnitroněmeckou záležitostí, která nezasluhuje zvýšenou pozornost čtenářů Protektorátu, potom tomu reálný obsah a četnost článků odpovídaly. Měl-li se čtenář protektorátního tisku dovědět něco o atentátnících, pak se tato informace k němu dostala (jako v případě atentátu na Heydricha), nebo v opačném případě nevěděl vůbec nic. Označila-li událost za závažnou oficiální místa, potom se sama postarala o nastolení patřičné agendy směrem k novinářům a v další návaznosti k veřejnosti. Pokud to nebylo třeba, byl rámeček stanoven oficiálními a úředními projevy a materiály.

Chceme-li tedy zkoumat, co (v menší míře také proč) bylo pro legální protektorátní tisk zásadní a čím se (ne)zabýval, je třeba studovat především postoje oněch institucí, které dávaly v období Protektorátu Čechy a Morava médiím tvar a určovaly velmi výrazně jejich obsah, alespoň co se politické agendy týče. Předkládaná komparace mediálních agend atentátu na Reinharda Heydricha a Adolfa Hitlera tyto teze potvrzuje.